

Vzradostil sem se. Menil sem, da je Cetinje dosti manjše. „Ein elendes Dorf“, nam je razlagal nekaj profesor zemljepisja, ki je bil seveda hud Nemec. A to, kar gledam, je pač vse kaj drugega.

DUBROVNIK: GUNDULIČEV SPOMENIK.

Ni veliko Cetinje, saj nima povsem tritisoč prebivavcev. Največje mesto črnogorsko je Podgorica, ki jih ima 6000.

Voz je drdral mimo cerkve z nezagrajenim pokopališčem. Kmalu za njo stoji pritlična hiša. Okna so bila odprta, in se je

videlo v sobo, kjer so se sklanjale glave malih Črnogorcev nad klopmi. Šola je: pisali so.

Hipoma se razlije cesta v več kakor še enkrat toliko širino. Na desni nekoliko od glavne ceste stoji velika palača: avstrijski konzulat. —

Ruski, istotako nova, krasna palača, je na drugem koncu mesta, v bližini vojašnice in čitalnice. Ob palači je Rusija že pričela z zgradbo velike cerkve, ki bo kras Cetinja. — Ob vsaki strani ceste stojé hišice, skoro vse enake, deloma pritlične, deloma z enim nadstropjem, a vse izredno lične.

Res, majhno je Cetinje, a izredno ljubko. In vidi se tudi marsikaj zanimivega. Vladna palača je precej obširna, a preprosta, zunaj vsaj. Notri nisem bil. Kneza ni bilo v Cetinju. A če bi tudi bil, nisem imel vzroka prositi audience. Pred vsem mi ne ugaja nič kaj, postajati v predsobah in se priklanjati bogvedi komu vse. In kaj bi mu naj povedal? Iti ga samo gledat kakor medveda v menažerijo, ne, zato spoštujem kneza Nikito preveč in, odkrito povedano, sebe tudi.

Prestolonaslednika Danila sem videl na ulici. Peljal se je s parom prekrasnih konj, in ker so pozdravljali od vseh strani, sem pozdravil tudi prav spoštljivo, ker sem slutil, da je kateri princ. Pozneje mi je povedal arhidiakon, da je bil Danilo. Kazal mi je tudi njegovo palačo — taka je približno kakor moje župnišče. Zelo hvalijo Črnogorci Ito, soprogo prestolonaslednikovo, zavoljo njene lepote in dobrotljivosti.

Zanimiva je stara vladna palača „Biljarda“, precej podobna vojašnici. V nji je zdaj bogo-